Global Storybooks

globalstorybooks.net

زرلبنته

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
Zahidullah Abid

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 3.0 International License.

https://creativecommons.org/licenses/by/3.0

زرلبنته

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
Zahidullah Abid

5

پښتو ps

کله چې د زرلښتې مور مړه شوه، نو هغه ډېره خفه وه. د زرلښتې پلار د خپلې لور د پاملرنې لپاره ډېره هڅه کوله. ورو ورو دوی زده کړل چې څنګه پرته د زرلښتې د مور څخه په خوشحالۍ ژوند وکړي. دوی به هر سهار له یو بل سره کښېناستل او د راتلونکو ورځو په اړه به یې خبرې کولې. هر ماښام به یې په ګډه ډوډۍ خوړله. د لوښو د پرېمنځلو وروسته به د زرلښتې پلار د هغې سره د کورنۍ دندې په ترسره کولو کې مرسته کوله.

یوه ورځ د زرلښتې پلار د تل په شان نه، بلکې لږ ناوخته کور ته راغئ او غږ یې وکړ "زما لورې! چېرته یې؟" زرلښتې د خپل پلار په لور منډه وکړه، خو کله یې چې ولیده چې د هغې پلار د یوې ښځې لاس نیولی، نو ودرېدله. پلارېې په خندا ورته وویل: "زما لورې! زه غواړم چې تا له یو ځانګړي کس سره بلده کړم. دا انیتا ده."

انیتا وویل: “سلام زرلښتې، پلار دې ستا په اړه ماته ډېر څه ویلي و.” خو زرلښتې خوشحاله نه شوه، او نه یې هم د نجلۍ لاس ونیوه. د زرلښتې پلار خوشحال و. هغه د ګډ ژوند تېرولو په اړه، او دا چې د ګډ ژوند له امله به د دوی ژوند څومره ښه وي، خبرې وکړې. هغه وویل: “زما لورې! هیله ده چې ته انیتا د خپلې مور په توګه ومنې.”

بله اونۍ انیتا، زرلښتې، د هغې ترور او د ترور لورګانو ته د ډوډۍ خوړلو لپاره یوې لویې مېلمستیا ته بلنه ورکړه. انیتا د زرلښتې د خوښې خواړه چمتو کړي و، ټولوپه مړې خېټې خواړه وخوړل. ماشومانو لوبې او لویانو مرکې کولې. زرلښته ډېره خوشحاله وه. هغې پرېکړه وکړه چې ډېر ژر به بیرته خپل کور ته راستنه شي او د خپل پلار او میرې سره به ګډ ژوند وکړي.

د زرلښتې ژوند بدل شو. هغې نور د سهار لخوا د خپل پلار سره د کیناستو لپاره وخت و نه موندلو. انیتا چې د کور ټول کارونه یې په غاړه و، ان دا چې د ډېرې ستړیا له امله به یې ماښام د ښوونځي کورنۍ دنده هم نه شوه ترسره کولی. زرلښته به د ډوډۍ خوړلو وروسته ویده کېدله. د هغې یوازینۍ هوساینه همغه رنګینه کمپله وه چې مور یې ورته ورکړې وه. د زرلښتې پلار په دې نه پوهېده چې لور یې خوشحاله نه ده.

د هغې پلار به هره ورځ د زرلښتې لیدو ته راته. ډېر وخت وروسته پلار یې له انیتا سره په ګډه راغئ. انیتا د زرلښتې لاس په خپل لاس کې ونیوه او ورته یې وویل "کوچنۍ! زه ډېره بخښنه غواړم، زه تېروتې وم." انیتا ژړل او ویې ویل "کولای شې ماته د جبرانولو لپاره یو وار او چانس راکړې؟" زرلښتې د خپل پلار اندېښمن مخ ته وکتل او ورو ورو د انیتا خواته ورغله او د انیتا څخه یې خپل لاسونه راچاپېر کړل.

ځو میاشتې وروسته د زرلښتې پلار دوی ته وویل:"زه باید د خپلې دندې لپاره څه مودې سفر وکړم." "مګر زه پوهیږم چې تاسوبه له یو بل سره مرسته وکړئ."
زرلښته ډېره خفه شوه، خو پلار یې پوه نه شو. انیتاهم خوشحاله نه وه او څه یې ونه ویل.

زرلښتې د خپلې ترور د لورګانو سره لوبې کولې، چې پلار یې د لرې ځخه تر سترګو شو. زرلښتې ویره درلوده چې پلار به یې ورته په غوسه وي، نو کور خواته یې منډه کړه چې ځان پټ کړي. خو پلار یې ورته ورغئ او یې وویل: "زرلښتې ، تا یوه ډېره ښه مور موندلې ده، هغه له تا سره مینه لري او تا درک کوي، زه په تا ویاړم او له تاسره مینه لرم." دوی دواړو په دې سلا وکړه چې زرلښته به د خپلې ترور سره تر هغه وخته اوسېږي تر ځو چې د زرلښتې خوښه وي.

د زرلښتې ژوند په خرابېدو شو. کله به یې چې د کور کارونه ونه کړل، او یا به یې کوم شکایت کوه، انیتا به هغه وهله. د شپې به انیتا ډېر خواړه خوړل، او زرلښتې ته به یې لږ خواړه پرېښودل. زرلښتې به هره شیه د خپلې مور کمیله په غېږ کې نیوله او په ژړا ژړا به ویده کېده.

کله چې د زرلښتې پلار کور ته راستون شو، نو ویې لیده چې په کوټه کې څوک نشته. هغه په دردمن زړه وپوښتل "څه خبره ده، انیتا؟" هغې ورته ځواب ورکړ، چې زرلښته له کوره تښتېدلې ده او زیاته یې کړه:"ما غوښتل چې هغه زما درناوی وکړي. مګر شاید زه ډېره جدي وم." د زرلښتې پلار له کوره ووته او د ویالې په لور روان شو. هغه د خپلې خور کلي ته ولاړ، ترڅو معلومه کړي چې که د هغه خور زرلښته لیدلې وي.

یو سهار زرلښته تر ناوخته پورې خپلې بستره کې ویده وه، چې انیتا چیغې کړې:"ای لټې نجلۍ" او له کټ څخه یې لاندې راوغورځوله. هغه کمپله چې زرلښتې ته یې ډېر ارزښت درلود، په مېخ کې ونښته او دوه ټوټې شوه.

د زرلښتې ترور هغه خپل کور ته یوړله. هغې زرلښتې ته ګرم خواړه ورکړه، او د خپلې مور د کمپلې سره یې په کټ کې څملوله. د شپې زرلښته په ژړا ژړا ویده شوه خو دا اوښکې یې د خوشحالۍ اوښکې وې. هغه پوهېده چې د هغې ترور به د هغې سمه پالنه وکړي.

زرلښته ډېره خپه وه. هغې پرېکړه وکړه چې له کوره وتښتي. هغې د خپلې مور د کمپلې ټوټې او يو څه خواړه له ځان سره واخيستل، او له کوره ووتله. هغې هغه لارتعقيب کړه، په کومه لاره چې يې پلار تللی ؤ.

يادې ښځې پورته د ونې ښاخونو ته کتل چې يوه نجلۍ او د رنګينې کمپلې ټوټې يې وليدلې، نو چيغې يې کړې، "زرلښتې!، زما د ورور لورکۍ!" نورې ښځې هم د کاليو پرېمينځل ودرول، او د زرلښتې سره يې مرسته وکړه چې له ونې څخه راښکته شي. د زرلښتې ترور هغې په غېږ کې ونيوله او د آراملو لپاره يې هڅه وکړه.

کله چې ماښام شو، نو هغه یوې ویالې ته نږدې یوې لوړې ونې ته وختله او د ونې په څانګو کې یې د ځان لپاره د خوب ځای جوړ کړ. او چې ویده کېده له ځان سره سندرې ویلې: “مورې، مورې، مورې، تا زه پرېښودم، تا زه پرېښودم، او هیڅکله بیرته راونه ګرځېدې. پلار مې زما سره نوره مینه نه لري. مورې، ته کله بیرته راځې؟ تا زه پرېښودم.”

بله ورځ ښځې د ویالې غاړې ته د جامو مینځلو لپاره راغلې وې چې زرلښتې سندرې ویلې، د دوی پام شو چې د لوړې ونې څخه د غمجنې سندرې اواز راځي. دوی فکر وکړ چې دا یوازې باد دی چې د ونې د پاڼو رپولو له امله اوازونه کوي، نو خپل کار ته یې دوام ورکړ. خو یوې ښځې سندرې ته په ډېر غور سره غوږ نیولی ؤ.